

5

4

42

43

6

16

9

Exemplaret kostar 4 §. Banco.

9. Nu jag mig själv försvär, Nu försvär jag mot Gud, Nu på mitt uppstånd litta. Och mina böners ljud, Jag ville mig omvända Och hålla Guds förbund, Men hos dock döfverända Hos mig all sällhets grund.

10. Jag trodde ej medgifwa Att jag var fullt förfönt, Men att jag väl skall blifwa, Om jag ej gjorde ondt; Om jag blef sönderfrokad, Af lagens dunderlag, Samt hel och hällen lofad Från lynds och lustars lag.

11. Men att Guds kärlek sködde långt mer än syndens skod, Att Jesus dör för dödde, Och att deri befod, Der kunde jag ej fatta, Det skötte mitt förenst, Ehur jag snart borde skatta Guds råd för dyrt och lust.

12. När allt hwad jag förmodde, Jag gjort med mång besvär, Och synden lifvål räddde Och allt var lika när, Så gaf jag mig förlorad, Och tänkte i min nöd: Kanste jag är utforad Af Gud till ewig dö.

13. Så föres, af ordet låra, En själ till räferi, När, Jesum till wanära, Man nåden går förbi; Man ratar och förfästar Hans kärleks lufwa rop, Och oförwäget hastar Till mörkrets öppna gropp.

14. Jag nådens ord wanvördad I otrons toma gräl, Och hade så när mördat Min dyrt förlostta själ, När jag den själa-wäde betraktar vid Guds ljus, Så gläds jag att af nåde Jag kommit till hans hus.

15. Hwad hjälper om man röres Af annan

1. Nu jag mig själv försvär, Nu försvär jag mot Gud, Nu på mitt uppstånd litta. Och mina böners ljud, Jag ville mig omvända Och hålla Guds förbund, Men hos dock döfverända Hos mig all sällhets grund.

2. Jag trodde ej medgifwa Att jag var fullt förfönt, Men att jag väl skall blifwa, Om jag ej gjorde ondt; Om jag blef sönderfrokad, Af lagens dunderlag, Samt hel och hällen lofad Från lynds och lustars lag.

3. Men att Guds kärlek sködde långt mer än syndens skod, Att Jesus dör för dödde, Och att deri befod, Der kunde jag ej fatta, Det skötte mitt förenst, Ehur jag snart borde skatta Guds råd för dyrt och lust.

4. När allt hwad jag förmodde, Jag gjort med mång besvär, Och synden lifvål räddde Och allt var lika när, Så gaf jag mig förlorad, Och tänkte i min nöd: Kanste jag är utforad Af Gud till ewig dö.

5. Så föres, af ordet låra, En själ till räferi, När, Jesum till wanära, Man nåden går förbi; Man ratar och förfästar Hans kärleks lufwa rop, Och oförwäget hastar Till mörkrets öppna gropp.

6. Jag nådens ord wanvördad I otrons toma gräl, Och hade så när mördat Min dyrt förlostta själ, När jag den själa-wäde betraktar vid Guds ljus, Så gläds jag att af nåde Jag kommit till hans hus.

7. Hwad hjälper om man röres Af annan

1. Nu jag mig själv försvär, Nu försvär jag mot Gud, Nu på mitt uppstånd litta. Och mina böners ljud, Jag ville mig omvända Och hålla Guds förbund, Men hos dock döfverända Hos mig all sällhets grund.

2. Jag trodde ej medgifwa Att jag var fullt förfönt, Men att jag väl skall blifwa, Om jag ej gjorde ondt; Om jag blef sönderfrokad, Af lagens dunderlag, Samt hel och hällen lofad Från lynds och lustars lag.

3. Men att Guds kärlek sködde långt mer än syndens skod, Att Jesus dör för dödde, Och att deri befod, Der kunde jag ej fatta, Det skötte mitt förenst, Ehur jag snart borde skatta Guds råd för dyrt och lust.

4. När allt hwad jag förmodde, Jag gjort med mång besvär, Och synden lifvål räddde Och allt var lika när, Så gaf jag mig förlorad, Och tänkte i min nöd: Kanste jag är utforad Af Gud till ewig dö.

5. Så föres, af ordet låra, En själ till räferi, När, Jesum till wanära, Man nåden går förbi; Man ratar och förfästar Hans kärleks lufwa rop, Och oförwäget hastar Till mörkrets öppna gropp.

6. Jag nådens ord wanvördad I otrons toma gräl, Och hade så när mördat Min dyrt förlostta själ, När jag den själa-wäde betraktar vid Guds ljus, Så gläds jag att af nåde Jag kommit till hans hus.

7. Hwad hjälper om man röres Af annan

19. Nu jag mig själv försvär, Nu försvär jag mot Gud, Nu på mitt uppstånd litta. Och mina böners ljud, Jag ville mig omvända Och hålla Guds förbund, Men hos dock döfverända Hos mig all sällhets grund.

20. Jag trodde ej medgifwa Att jag var fullt förfönt, Men att jag väl skall blifwa, Om jag ej gjorde ondt; Om jag blef sönderfrokad, Af lagens dunderlag, Samt hel och hällen lofad Från lynds och lustars lag.

21. Men att Guds kärlek sködde långt mer än syndens skod, Att Jesus dör för dödde, Och att deri befod, Der kunde jag ej fatta, Det skötte mitt förenst, Ehur jag snart borde skatta Guds råd för dyrt och lust.

22. När allt hwad jag förmodde, Jag gjort med mång besvär, Och synden lifvål räddde Och allt var lika när, Så gaf jag mig förlorad, Och tänkte i min nöd: Kanste jag är utforad Af Gud till ewig dö.

23. Så föres, af ordet låra, En själ till räferi, När, Jesum till wanära, Man nåden går förbi; Man ratar och förfästar Hans kärleks lufwa rop, Och oförwäget hastar Till mörkrets öppna gropp.

24. Jag nådens ord wanvördad I otrons toma gräl, Och hade så när mördat Min dyrt förlostta själ, När jag den själa-wäde betraktar vid Guds ljus, Så gläds jag att af nåde Jag kommit till hans hus.

25. Hwad hjälper om man röres Af annan

1. Nu jag mig själv försvär, Nu försvär jag mot Gud, Nu på mitt uppstånd litta. Och mina böners ljud, Jag ville mig omvända Och hålla Guds förbund, Men hos dock döfverända Hos mig all sällhets grund.

2. Jag trodde ej medgifwa Att jag var fullt förfönt, Men att jag väl skall blifwa, Om jag ej gjorde ondt; Om jag blef sönderfrokad, Af lagens dunderlag, Samt hel och hällen lofad Från lynds och lustars lag.

3. Men att Guds kärlek sködde långt mer än syndens skod, Att Jesus dör för dödde, Och att deri befod, Der kunde jag ej fatta, Det skötte mitt förenst, Ehur jag snart borde skatta Guds råd för dyrt och lust.

4. När allt hwad jag förmodde, Jag gjort med mång besvär, Och synden lifvål räddde Och allt var lika när, Så gaf jag mig förlorad, Och tänkte i min nöd: Kanste jag är utforad Af Gud till ewig dö.

5. Så föres, af ordet låra, En själ till räferi, När, Jesum till wanära, Man nåden går förbi; Man ratar och förfästar Hans kärleks lufwa rop, Och oförwäget hastar Till mörkrets öppna gropp.

6. Jag nådens ord wanvördad I otrons toma gräl, Och hade så när mördat Min dyrt förlostta själ, När jag den själa-wäde betraktar vid Guds ljus, Så gläds jag att af nåde Jag kommit till hans hus.

7. Hwad hjälper om man röres Af annan

44. Ack, se af Jesu pina. Hur han har wertden kär! Tänk alla synder dina. Han bort i djupet bär. Ack se hans öppna hjerta. Som känner inom sig En ewig kärleks smärta, Att ej förlora dig.

45. Att sällhet of förwärfwa. Har Jesus allting gjort; Ho kan of då förderfwa? Han öppnat himlens port. För hela menckoslägget, Och vill det göra sällt, Han krosat afgrundshåtet; Allt har han wäl beställt.

46. Men hwad som nu bör göras. Är taga nåden an, Att fram till Jesum föras, Som bruden till sin man, Att af hans nåd sig fröjda. Och nyttja hwad han ger, Att andra göra nåda. Och wänta sällhet mer.

47. Helt annat är att wara. Af Jesu återköpt, Och annat att erfara. Deras i själen tröst; Ty om ej detta händer, Står dock det förra fast; Men blifwer Jesus känder, Går själen fröjd med hast.

48. Märk, tron är utaf nåden, Men nåden ej af tron; Först bäras himla-båden. Om nåd för hwar person; Sen börjar själen röra, Upplysas, bösas, tro, Till helig wandel föras. Och njuta lustig ro.

49. Om detta sker ell' icke, Är nåden gifwen dock, Om wi of dertill sticke, Så nyttjas gäfwan of; Men om wi den förskjuta, Hör gäfwan of dock till, Den ej vill lifwet njuta. Nådd, om han så vill.

50. Han dö, men ej behöfwer, Ty han till

religion, Då man af otro föres. Från Jesu nåde-thron, Der nåden blott är gifwen. I fridsens stora råd, Och lifwets dom är Kristwen. Af nåd, ja, idel nåd?

26. Si detta är det främsta, Som Gud förkunnat först, Det bästa och förnämsta, Af alla saker störst; Apostlar och Propheter. Ha här sin hörnsten, I alla ewigheter. Sin glans och klara sten.

27. Att neka nådens värde, Som Jesu blod haft fram, För dem som äro snärde. I syndens hårda band, Det är, ehur det klingar, Ewigt mot den Helga Skrift, Och själen mordiskt tvingar. Som finaste förgift.

28. Wist finnes nåd för alla. Inför Guds Helga Thron, Dets värde kan ej falla, Der finnes full pardon. För hwar en själ som brustit; Men tages den ej an, Har nåd dock aldrig truttit. Eller nånfin tryta kan.

29. Wår otro ej förwandlar. Det dyra fridsens råd, Fast menckan illa handlar. Har Gud dock ewig nåd; Men själen är ofalig. Som denna nåd ej tror, Och plågan är otalig. Som utaf synden grov.

30. I Jesu blod som runnit. För alla själars wäl. Är läkemedel funnit. För hwar en fargad själ. Af honom otron qwäfwes, Han ger of kärlek sann, Han heter ej förgäfwes. All werldens Frälserman.

31. Sin kärlek Jesus wisar. När han för alla dö, Sin magt han härligt prisar. När